

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Cosmin Peța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOJA, ANCA

360° / Anca Goja. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2836-7

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

ANCA GOJA

360°

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Cuprins

I

Desenul din podea / 11

Accident / 14

Alarma / 16

Bărbatul cu trabuc / 18

Aniversare / 21

Big Girl / 23

Castane / 25

Coșul / 28

Depărtare / 30

Două lumi / 32

Concertul / 34

Douăzeci și opt / 36

Dungi de lumină pe pânțelele tău / 39

După-amiază în cartier / 42

Furtuna / 44

În noapte / 46

După 20 de ani / 48

Înmormântare / 50
Întârziatul / 52
Just Married / 54
La coafor / 56
Jocul / 58
Love Story / 61
Taxi / 63
Monotonie / 65
Mucus / 67
Nenea Organ, un fel de Moș Crăciun / 71
Motocicleta / 73
Norocosul / 75
Sirop / 78
O relație perfectă / 80
Peronul / 83
Petrecerea / 86
Prânzul / 89
Rătăciții / 92
Parfum de vetiver / 94
Rochia albă / 96
Politică / 98
Scara de bloc / 100
Soare negru / 103
Spre Piatra Virgină / 105
Tirbușonul / 109
Trei sute șaiszeci de grade / 112
Țigări și slănină / 114

Zile frumoase / 118
Un loc de veci / 120
Uzina / 123
Întrunirea vicioșilor anonimi / 126

II

Cafea, țigări și o femeie / 133
Cercul prozatorilor din Vamă / 140
Foamea / 158
Prin vălătucii de fum / 164
Gunoii și poveștile vor exista
cât va dăinui lumea / 168
Ceasornicarul / 173
Mache / 179
Sens interzis / 183

Desenul din podea

Dungă umedă lângă dungă umedă. O dată, de două ori, de o sută șaptezeci și opt de ori. Așa se scurgea viața ei, dând cu mopul peste podeaua vechiului spital. Clipele ei se măsurau în urmele mai închise la culoare lăsate de lațele de bumbac cenușiu peste desenul complicat din mozaic. Spitalul era aproape o ruină, ici și colo ten-cuiala era căzută, fierul paturilor ruginit, noptierele șchioape, perdelele franjurate. Dar mozaicul de pe jos se păstrase aproape intact. Pe Florica o fascina de fiecare dată să urmărească desenele cu personaje colorate, ciudate, însă până acum nu le găsisese un sens.

Se vedea o femeie cu părul roșu și un bărbat cu o pălărie ciudată, înconjurați de mulțime. Femeia era îmbrăcată în alb. În centru se profila o clădire înaltă, cu o cruce în vârf. O biserică. Părea a fi o nuntă. Apoi, în nuanțe închise, căci Florica apucase deja să dea cu mopul pe deasupra, apărea din nou femeia cu părul roșu, de data aceasta cu o rochie albastră. Alături de ea era un copil, pe care îl ținea de mână, și bărbatul cu pălărie ciudată.

Lângă acest desen, mozaicul întruchipa copilul într-o poziție nefirească, zburând parcă prin aer, în timp ce în fața lui stătea un cal imens, negru, cu piciorul ridicat. Florica simți un junghi în inimă. Își aminti cârlionții blonzi, gura rozalie murdară de lapte,

râsul gălgâit al copilului, și apoi creștetul lui ca o carne vie, creștetul în care calul năvălaș al vecinului Ilie izbise cu copita. Apoi sicriul mic, atât de mic cum nu mai văzuse niciodată, parfumul înecăcios al florilor și zgomotul sec al pământului căzând peste capacul coșciugului. Un pacient începu să strige gutural: „Apă, apă!”

Înmuie mopul în găleată, îl scurse și apoi desenă o dungă cafe-nie peste următorul desen. Femeia cu părul roșu stătea într-un pat de fier, ca cele din spital, cu mâinile și picioarele întinse în cele două părți și legate cu noduri mari. Femeia avea ochii holbați și gura deschisă a urlet. Florica nu își mai amintea multe din perioada de după ce copilul murise. Știa doar că fusese la nebuni și își amintea spaima aceea imposibil de descris. O groază de tot și de toți, dar mai ales de șocurile din fiecare dimineață și seară.

Se opri o clipă, își șterse fruntea cu dosul palmei și se uită pe fereastra pe care ploaia lăsase urme de stropi. Cerul era plumburiu, dar într-un colț avea o gaură arsă pe margini de soare, prin care pătrundea un mănunchi albicios de raze. Auzi un geamăt. Cineva striga: „Lasă-mă, lasă-mă! Mi-e frică de păianjeni!” Își făcu curaj și privi desenul în continuare. Femeia cu părul roșu întindea sub soarele zimțat rufe albe, în timp ce bărbatul cu pălărie ciudată tăia lemne, înconjurat de câteva păsări. Era ciudat. Toată povestea aceasta îi era cunoscută. După ce ieșise din sanatoriu, Florica stătuse o vreme acasă, și câștigase ceva bănuți spălând și călcând pentru oamenii mai înstăriți din sat. Fusese o perioadă liniștită, în care încercase să uite coșmarul prin care trecuse. Dar apoi... Îl văzu pe bărbatul cu pălărie ciudată în pădure, alături de un mistreț, în timp ce câțiva vânători îi înconjurau. De acum știa că nu putea fi totul doar o întâmplare. Își amintea nenorocirea: Vasile fusese gonaci la o vânătoare organizată în pădurea din preajma satului și fusese împușcat accidental în picior. Trebuiseră să i-l amputeze, ca

să-i salveze viața. Așa că ea fusese nevoită să își caute o slujbă adevărată, căci banii din spălatul rufelor nu ajungeau pentru amândoi. O rudă care trăia în oraș îi găsisse o slujbă la sanatoriul unde fusese internată, ca femeie de serviciu. Și Florica se văzu în mozaicul de pe jos dând cu mătura printre paturile de fier și își aminti panica pe care o resimțise în primele zile de lucru, spaima aceea din vremea în care fusese internată, și de care nu scăpase pe deplin nici acum.

Florica obosise. Își trase un scaun mai aproape, făcând un zgomot care se suprapunea peste urletele înăbușite ale pacienților. Se așeză, ținând cu o mână coada mopului. Când ridică privirea, văzu în semiîntuneric că o namilă îi urmărea fiecare mișcare. Înțepeni. Apoi își controlează vocea și spuse cât putu de calm:

— Stai blând, Mirciulică. Nu-s eu maică-ta. Fii cuminte și întoarce-te în pat. Io îs Florica, femeia de serviciu. Ți-am dat și zahăr, mai ții minte?

Dar bărbatul apucă de picioare un scaun greu, de metal și se repezi spre ea. Florica mai apucă doar să vadă ultimul desen, perfect uscat, în care femeia cu părul roșu stătea întinsă sub o cruce. Apoi închise ochii.

Norocosul

Era cea mai metodică persoană pe care o cunoșteam. A avea acasă o comodă specială cu sertărașe separate pentru pietricele colorate, monede, cercei, inele, insigne. Toate, găsite pe stradă sau în alte locuri publice. Spunea că îi aduc noroc. Dacă ar fi fost să îl cred, ar fi însemnat că era cel mai norocos om din lume.

L-am cunoscut într-o după-amiază. Stăteam în stația de autobuz, când l-am văzut apropiindu-se cu pași mari, apoi aplecându-se și ridicând de pe jos ceva mic și strălucitor. Mi-am pipăit urechea, m-am uitat între degetele străinului și i-am spus:

- Nu vă supărați, acela este cercelul meu.
- Ba nu, e al meu, a ripostat.
- Dar dumneavoastră nu purtați cercei!, m-am revoltat.
- Eu l-am găsit, deci e al meu. Dacă mi-l lăsați, o să-mi poarte noroc; dacă mi-l luați, veți avea șapte ani de ghinion.

L-am lăsat să-l ia. Era un cercel drăguț, dar ieftin. Și, deși nu credeam că aș fi putut avea șapte ani de ghinion din cauza propriului meu cercel, nu am vrut să mă cert cu personajul acela ciudat.

Pe urmă ne-am întâlnit de multe ori. Stătea la două străzi distanță de locuința mea. Îl vedeam adesea când ieșeam să-mi plimb câțelul prin cartier. Ciudatul, pe care am aflat că-l chema

Saşa, mergea mereu privind în pământ și din când în când se apleca să cerceteze obiectele strălucitoare găsite pe jos.

Începusem să îl salut și intram adesea în vorbă cu el. Într-o zi m-a chemat la el acasă, voia să-mi arate comoara lui. Atunci am văzut comoda imensă, strict organizată, pe categorii de obiecte găsite. Majoritatea erau fără valoare. Am văzut doar câteva bijuterii, de mici dimensiuni, care păreau a fi din aur, câteva inele de argint și vreo două bancnote de zece lei. Ar fi putut să le vândă și să-și cumpere o pereche de încălțări ca lumea, dar nu folosea niciodată banii găsiți și nu vindea obiectele, le ținea doar pentru noroc. În afară de colțul acela unde fiecare lucru avea un loc precis, casa lui era mică și sărăcăcioasă și nu prea curată, căci Saşa trăia singur. După ce ne-am împrietenit, am început să îi fac curățenie în casă o dată la două săptămâni. Evident, nu mă atingeam niciodată de colțul unde era comoda. În schimb, Saşa îmi tăia pomii din grădină, îmi uda peluza și mă ajuta la grădinarit.

De la o vreme s-a făcut nevăzut. Ușa casei lui era închisă cu lacătul. Am întrebat câțiva vecini, dar nimeni nu știa unde era Saşa. Cineva mi-a spus că l-a văzut într-o dimineață, înainte de a se lumina afară, suindu-se în camioneta lui și demarând în trombă. În spatele mașinii fusese încărcată o comodă imensă.

Am primit scrisoarea după vreo lună. Saşa îmi scria să nu mă îngrijorez, că e bine, sănătos și că, în sfârșit, după atâta așteptare, norocul a dat peste el. În plic am găsit și o fotografie cu Saşa lângă o vilă cu piscină, înconjurată de palmieri. Prietenul meu rânjea și ținea în mână un evantai de bancnote de 500 de euro. Atunci mi-am amintit de vâlva pe care o făcuse în urmă cu ceva vreme zvonul că un cunoscut interlop pierduse o valiză cu bani undeva în cartierul nostru. Nu făcuse plângere la poliție, pentru

că era vorba despre bani negri, dar din om în om mersese vestea că oferă o recompensă grasă celui care îi va înapoia valiza.

Am înrămat fotografia și am pus-o lângă oglindă. Era dovada că, cel puțin câteodată, norocul și-l face omul cu mâna lui.

EDITURA PARALELA 45